

РЕШЕНИЕ

№ 7168

гр. София, 01.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 03.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **7408** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Производството е по реда на чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ), във връзка с чл. 203 и следващите, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Производството е образувано по предявен иск от М. М. А., ЕГН [ЕГН], с адрес: 1797 [населено място],[жк], [жилищен адрес]08, срещу Министерство на отбраната.

Цената на иска е 54 733,00 лв. (петдесет и четири хиляди, седемстотин тридесет и три лв.), съответно 27 366,50 лв. (двадесет и седем хиляди, триста шестдесет и шест лв. и 50 ст.) за причинени имуществени вреди и 27 366,50 лв. (двадесет и седем хиляди, триста шестдесет и шест лв. и 50 ст.) за причинени неимуществени вреди, заедно със законовата лихва.

Твърди се, че вредите са причинени от незаконосъобразен административен акт – Заповед № РД-26-401 от 29.07.2016 г. на Министъра на отбраната, който е бил отменен от съда.

Според ищеца имуществените вреди се изразяват в: 1. пропуснати ползи от неполучено месечно възнаграждение, за 11 и 1/2 мес. (мес. февруари 2018 г. е с 20 работни дни, 14.02. е десетият от тях) - в размер на 18 756,50 лв. (11,5 x 1631 лв. - базата, по която е бил обезщетен за първите 6 месеца). и 2. В пропуснати ползи от

несъобразено с изискваният на чл. 67, ал. 4 от ЗДСл месечно възнаграждение, резултат от преднамерено негативно субективно отношение на ръководството на Министерството на отбраната, породено от неудовлетворение (като аргументирано предположение) от решението на ВАС за отмяна на министерска заповед № РД-26-401, с която съм възстановен, за 41 (четиридесет и един) мес. (от 14.02.2018 г. до подаване на иска) - в размер на 8 610,00 лв. (41 x 210 лв. - осреднена стойност на нивото на занижаване спрямо средната месечна заплата за длъжностното ниво в административното звено).

Неимуществените вреди се изразяват в накърнен обществен престиж и пропуснати възможности (в т.ч. забавяне) за професионална реализация и тенденциозно недобронамерено отношение:

1. Като държавен служител - лишаване от упражняване на професията, в направление и функционални дейности, в които е изградил име и дългогодишна кариера в професионалната област на реализация, сред общност, колеги, партньори и контрагенти в страната, органите на Северноатлантическия договор (НАТО), Европейския съюз и по други двустранни и многостранни програми, проекти и инициативи.

2. Научно-преподавателска дейност - пропуснати поредица от възможности и сериозно забавяне на академичното и творческото развитие, чрез лишаване или значително ограничаване на възможностите за участие в научноизследователски и научноразвойни форуми (конференции, семинари, срещи и др.), професионални контакти, както и практическа дейност, като предпоставка за последваща творческа такава, поле за изява и представяне на свои идеи, концепции, публикации и друга научна продукция. На практика недопускане до научна и академична (вкл. преподавателска и изследователска) дейност в учебните заведения и институти с принципал министъра на отбраната, и в тази връзка сериозно възпрепятстване на опитите за подобна реализация в други учебни заведения, свързани с професионална област „Сигурност и отбрана“ (направления „Национална сигурност“ и „Военно дело“), др.

3. Тенденциозно и недобронамерено отношение на субекти от ръководния състав на Министерството на отбраната - практически тези, които са подготвили и съгласували акта на министъра, с който е прекратено служебното му правоотношение, и свързани с тях лица, бяха или са на същите или по-високи позиции в командната верига на ведомството, което им дава възможност да влияят чрез пряко или косвено въздействие върху осъществяване на професионалната му реализация като държавен служител и по линия на научната и академичната дейност, демонстрирайки своето субективно отношение, изразено като явно или прикрито неудовлетворение от решението на ВАС, с което е бил възстановен. Някои от инструментите в това отношение са: необосновано по размер и незаконосъобразно най-ниско месечно възнаграждение за длъжностното ниво (вижте т. 2), незаконосъобразно лишаване от присвояване на по-висок ранг (вече 7 г., при максимален срок от 4 г.), получаване на по-ниски атестационни оценки, невключване в заповеди за награди при еднакво или по-значимо като обем и качество участие в мероприятия на ведомството, недопускане на кадрово и личностно развитие, необосновано лишаване от участия (на единственият хабилитиран в администрацията на министерството държавен служител) в научни, научно-практически и др. форуми, работни групи и т.н.

4. Причинени страдания:

- Физически - значителна загуба на тегло (над 10%), на коса (неизмеримо повече), видимо ускорено цялостно състаряване, многостранни здравословни проблеми, липса на сън и апетит, нервни тикове и примигвания, смущения в двигателната активност и либидото, прояви на цялостна физическа отпадналост, неразположение и дисфункции на организма.

- Психически - депресия, нервни пристъпи, редовно вътрешно напрежение, безпокойство и потиснатост, световъртеж и нервно разстройство, раздразнителност и непредизвикана избухливост, враждебност, гневност, трудно съсредоточаване, чувство на безполезност и липса на перспективи, социопатност и абнормалност породени от липса на социофилия (ограничено общуване) и др.

- Морално-ценностни - липса на справедливост като морално-етично понятие, диспропорционалност между деяние и последствие/възмездие, между заслуги и отношение, между качества и възнаграждение, разочарования, липса на емпатия, интерпретация на чест, достойнство и други морални категории, шокова (стресова) трансформация на ценностната система и др.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, ищецът се явява лично и поддържа исковата молба. Представени са допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът – Министерство на отбраната, се представлява от юрист Г., която оспорва исковата молба. По делото е представен писмен отговор на исковата молба, в който се оспорват предявените искове по основание и размер и се моли същите да бъдат отхвърлени. Алтернативно счита, че обезщетението не следва да се присъжда в пълния претендиран размер. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участвалият в производството по делото прокурор, като представител на СГП, изразява становище за основателността на предявения иск, в частта за имуществените вреди и неоснователност в частта за неимуществените вреди. Алтернативно намира, че при основателност на иска за претърпени неимуществени вреди, същият следва да бъде уважен за обичайните морални вреди, съгласно практиката на ВАС.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид направените в исковата молба твърдения, изразеното становище на пълномощника на ответника и това на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че със Заповед № РД-26-401 от 29.07.2016 г. на Министъра на отбраната е прекратено служебното правоотношение на М. А., на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 от Закона за държавния служител (ЗДСл). Длъжността, която А. е заемал да прекратяване на служебното правоотношение е била „държавен експерт” в отдел „Развитие на въоръженията”, в главна дирекция „Отбранителна аквизиция”, с ранг IV младши.

Процесната заповед е отменена с Решение № 1614 от 06.02.2018 г. на ВАС, петчленен състав.

Видно от приетия по делото изпълнителен лист, издаден от АССГ, Първо отделение, 10 състав на ищеца е присъдено и изплатено обезщетение в размер на 9786 лв., за шест месеца, през които той не е заемал държавна служба, на основание чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител.

Като доказателства по делото са приети, представени от ищеца документи за професионалната квалификация, научен опит и постижения на ищеца.

Видно от представените 6 броя болнични листове (л. 65-70), ищецът е бил диагностициран с общо заболяване – световъртеж от централен произход, като му е предписан режим домашен-амбулаторен за общ срок от 120 дни, за периода 29.07.2016 г. до 14.12.2016 г.

Със същото заболяване ищецът е бил диагностициран за общ срок от 5 дни за периода 19.03.2018 г. до 09.09.2019 г. (болнични листове на л. 71-74).

Видно от приетата по делото епикриза (л. 75), А. е бил настанен в отделени по неврология на МБАЛ „Света С.“ за периода 16.09.2016 г. до 21.09.2016 г. с основна диагноза увреждане на шийните коренчета.

Като доказателства по делото са приети представени от ответника документи, касаещи индивидуални оценки за изпълнение на длъжността на А. и заповед за командировка на ищеца за участие в международен форум в чужбина.

На ищеца бяха допуснати двама свидетели, за доказване на претендираните неимуществени вреди.

С протоколно определение от 03.11.2021 г. съдът е оставил без разглеждане исковата молба на М. М. А. срещу Министерство на отбраната в частта, в която се претендират имуществени вреди за периода от 14.02.2018 г. до момента на подаване на исковата молба и е изпратил делото в тази част по подсъдност на СРС.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на иска: искът е допустим. Той е предявен след отмяна на административен акт и срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто нищожен акт се твърди, че са причинени вредите. Ищецът е активно легитимиран и твърди, че е претърпял неимуществени вреди.

Разгледан по същество, искът е частично основателен.

В чл. 7 от Конституцията на Република България е предвидено, че държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Проекция на този принцип е разпоредбата на чл. 203 от АПК, съгласно която исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на тази глава, а за неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. За да се разграничат отговорността за причинени вреди по чл. 45 и следващите от ЗЗД и тази по чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от ЗОДОВ, следва да се направи анализ, чрез съпоставка на двете норми. На първо място различието по между им е свързано с тяхното основание. Отговорността по ЗЗД почива на забраната да не се вреди другиму, докато отговорността по ЗОДОВ е изградена върху идеята за задължение на държавата и общините да спазват правата и законните интереси на гражданите. Именно при неспазване на това основно задължение и когато в следствие на него е причинено увреждане на граждани и юридически лица, възниква основание за ангажиране на отговорност на съответните държавни институции. Съгласно чл. 205 от АПК това са юридическите лица, представлявани от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Отговорността по чл. 45 от ЗЗД и тази по ЗОДОВ се изграждат на различна плоскост. Елемент от фактическия състав на непозволеното увреждане по ЗЗД, свързан с неговата субективна страна, винаги е вината, т.е. субективното отношение на

деликвентата към противоправното деяние. Характерно е за втория вид отговорност е, че е обективна и безвиновна. Тя възниква само при или по повод на осъществяване на административната дейност на държавата или общините. Чл. 203 от АПК и чл. 1 от ЗОДОВ употребяват термините "актове", "действия" и "бездействия", за които легално определение няма в цитираните закони, но под "акт" не следва да се разбира всеки такъв на административен орган или длъжностно лице, а определена категория актове - нормативни, общи и индивидуални административни актове. Издаването на подобни актове е регламентирано в съответните закони. Касае се за всички видове административни актове, издавани от държавни или общински органи в кръга на законово определената им компетентност.

Държавата и общините ще носят отговорност за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Анализът на тази норма, налага разграничаване на дейността по издаване на административни актове и тази, която е проява на физическото действие или бездействие. Това има значение при решаване на въпроса за предпоставката, при която увреждания може да търси обезщетение. Незаконосъобразните административни актове са последица от несъобразност на поведението на длъжностните лица с разпоредбите на закона или подзаконовите нормативни актове.

Активно легитимирана страна по иска по чл. 203 от АПК, може да бъде всяко лице, което твърди, че е претърпяло вреди, в следствие на незаконосъобразни актове, действия или бездействия на държавни и общински органи и длъжностни лица. Този иск представлява автономно средство за защита на частноправните субекти срещу несъобразна със закона административна дейност. Те обаче следва да докажат претърпените вреди, техния характер и размер и най-вече, че вредоносният резултат е в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на държавен или общински орган или длъжностно лице, при или по повод на изпълнението на административната дейност. Това е така, защото деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца (арг. чл. 154, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК) е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

1. По отношение на иска за претърпени имуществени вреди.

Ищецът претендира присъждане на пропуснати ползи от неполучено месечно възнаграждение, за 11 и 1/2 мес. (мес. февруари 2018 г. е с 20 работни дни, 14.02. е десетият от тях) - в размер на 18 756,50 лв. (11,5 x 1631 лв. - базата, по която е бил обезщетен за първите 6 мес.).

По отношение на втората част от иска, касаещ пропуснати ползи от несъобразно с изискванията на чл. 67, ал. 4 от ЗДСл месечно възнаграждение, резултат от преднамерено негативно субективно отношение на ръководството на Министерството на отбраната, породено от неудовлетворение (като аргументирано предположение) от решението на ВАС за отмяна на министерска заповед № РД- 26-401, с която е възстановен, за 41 (четиридесет и един) мес. (от 14.02.2018 г. до подаване на иска) - в размер на 8 610,00 лв. (41 x 210 лв. - осреднена стойност на нивото на занижаване

спрямо средната месечна заплата за длъжностното ниво в административното звено), съдът с протоколно определение от 03.11.2021 г. съдът е оставил без разглеждане исковата молба на М. М. А. срещу Министерство на отбраната в тази ѝ част и е изпратил делото по подсъдност на СРС.

В случая, в специален закон - чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, е предвидено обезщетение за държавния служител в случаите на признаването на уволнението му за незаконно, което следва да обезвъзмезди причинените на държавния служител имуществени вреди, изразяващи се в лишаването му от възнаграждение, за времето на оставане без работа. Според цитираната разпоредба, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца.

Безспорно по делото е установено, че М. А. е получил обезщетение на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл в максималния допустим период – за 6 месеца, видно от цитирания по-горе изпълнителен лист.

Правото на обезщетение на лицата на държавна служба, които са били незаконно уволнени, се урежда от специални закони, които не предвиждат отговорност на съответната администрация за всички вреди, съставляващи пряка и непосредствена последица от увреждането. Според чл. 11, ал. 2 от Закона за нормативните актове, особен закон може да предвиди отклонения от общата уредба на дадена материя, когато това се налага от естеството на обществените отношения.

Държавната служба е свързана с нормалното функциониране на държавата и правоотношението на държавния служител, респективно неговото възникване, развитие и прекратяване, се характеризира с особености, които изключват прилагането на правните разпоредби от общ характер.

Нормативните актове, уреждащи обезщетението при отмяна на незаконно прекратяване на служебно правоотношение - чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител, чл. 172 от Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, чл. 237 от Закона за МВР, се урежда правото на работника или служителя да получи лимитирано по размер обезщетение за ограничен период от време.

Щом специалният закон чл. 104, ал. 1 от ЗДСл съдържа ограничения за имуществената отговорност на държавата като работодател в случаите на незаконно уволнение на държавни служители, то пълната ѝ имуществена отговорност не може да се изведе по правилата на общ закон, който се прилага за всички физически лица, без оглед на техния статут. Държавният служител няма право на обезщетение за оставането си без работа за различен период от време, тъй като специалният закон е ограничил периода, за което може да се изплати такова обезщетение.

Във връзка с изложеното, съдът намира, че исковата молба в тази ѝ част е неоснователна, поради което следва да бъде отхвърлена, независимо от отмяната на административния акт, от който се твърди, че са причинени вредите.

2. По отношение на иска за претърпени неимуществени вреди.

Настоящият съдебен състав намира, че независимо от противоречивата практиката на ВАС, обективизирана в решения, касаещи сходни спорове, при отмяна на заповеди за прекратяване на служебно правоотношение, държавните служители имат право на обезщетение за претърпени неимуществени вреди. Това разбиране намира правна опора в общия принцип *neminem laedere* и **липсата на изрична забрана** в ЗДСл за обезщетяване на незаконно уволнени държавни служители за претърпени от тях от това уволнение неимуществени вреди. Както беше подчертано по-горе, лимитираната отговорност на държавата, регламентирана в чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, се отнася само до претърпени от държавния служител имуществени вреди, вследствие загубата на доход от невъзможността да полага труд в съответната държавна или общинска структура, от която е бил уволнен.

Фактическият състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ с оглед твърденията на ищеца включва в кумулативна даденост: 1. наличие на административен акт от орган на ответника; 2. незаконосъобразност на административния акт; 3. причинена вреда и нейния размер; 4. причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилите вредоносен резултат.

Първата предпоставка в случая е доказана - Министерът на отбраната е издал Заповед № РД-26-401 от 29.07.2016 г. за прекратяване на служебното правоотношение на М. А..

Доказана е (без дори да е спорна) и втората предпоставка – Заповед № РД-26-401 от 29.07.2016 г. на Министъра на отбраната е отменена с влязло в сила Решение № 1614 от 06.02.2018 г. на ВАС, петчленен състав.

Относно третата предпоставка - наличие на причинена вреда, настоящият съдебен състав намира същата за частично доказана по следните съображения.

За доказване на направените твърдения, съдът допусна до разпит двама свидетели на ищеца.

Според показанията на свидетеля Д. Х. Х., посочи, че двамата с А. се познавали от 2008 г. и по-близо от 2012 г. когато започнали работа в един отдел и в една стая. През август месец 2016 г. А. бил уволнен, но той обжалвал и бил възстановен през февруари 2018 г. Отново бяхме с г-н А. след възстановяването му в една стая. Когато ищецът се върнал на работа първото нещо, което свидетелят забелязал било, че той беше доста отслабнал, изглеждаше и състарен, бил доста по-изнервен. Преди бил винаги готов да помага, но след това бил рязък и доста прям. Г-н А. след завършването на аспирантурата, бил канен да изнася лекции във Военна академия, в различни семинари. Когато се чували след уволнението, той споделял, че е доста изнервен, че не може да спи и не е сигурен в себе си. Споделил, че е имал заболявания, и е влизал е в болница. След като го възстановили на работа споделял, че не може да спи и че е станал изнервен и рязък със семейството си. Свидетелят забелязал, че след възстановяването му на работа, ищецът често проявявал непредизвикана враждебност, апатия, предпочитал да е сам и се е затворил в себе си. След възстановяването му не му било

позволявано да изнася лекции по семинари, което не се било случвало преди това. Ищецът споделял със свидетеля, че причината за това да отслабне е, че реално е без работа. Уволнението било неочаквано за него, защото той бил водещ експерт в своята област.

Другият свидетел, И. Г. И. посочи, че с А. се познавали от 2002 г.-2003 г. от Министерство на отбраната, където работели в Дирекция „Отбранителна аквизиция“. Двамата били освободени на една и съща дата. А. е обжалвал уволнението и бил възстановен като държавен служител в Министерството на отбраната. След като ни освободиха от работа се виждахме. Всеки един от тях се чувстваше зле, защото са загубили работата си. Стресът бил уникален, както за тях, така и семействата им. След уволнението, А. се променил много рязко. При всяка следваща среща изглеждал все по-състарен и отслабнал – направо се стопил. Споделял със свидетеля, че през този период е чувствал безпокойство, безсъние, отпадналост, което пречи на човек да се чувства жизнен. Споделял, че е търсил медицинска помощ. След възстановяването на А. от съда, той и свидетелят се виждали относително често и си споделяли неща за семейството и за здравето. Споделяли си, че и при двамата се е получило едно напрежение, една нетърпимост към хората, едно затваряне и липса на радост от живота. Ищецът се е оплаквал, че има безсъние, изпотяване, изнервеност. Казвал, че за да спи пие глог, мента и валериан. Според свидетеля самочувствието на А. след уволнението беше тотално изгубено. Той се притеснявал да изяви мнение, да вземе страна, бил затворен в себе си, проявявал апатия, бил като отнесен.

След обсъждането на свидетелските показания в съвкупност с останалите събрани по делото доказателства могат да се направят следните изводи. Чрез разпита на свидетели се цели разкриването на факти и обстоятелства, които не могат да бъдат установени посредством писмени доказателства или друг вид доказателствени средства, като експертизи, оглед и т.н. Свидетелите, при разпита си излагат устно пред съда данни за факти, за които те си спомнят и за които смятат, че съществуват или са съществували в даден минал момент във и независимо от страните и независимо от съда. Затова как те са възприели тези факти или как ги възприемат е от значение мястото и вида на фактите, емоционалното състояние на възприемащия ги, неговото интелектуално ниво, възраст и др. Разбира се, тези разсъждения са валидни, когато свидетелските показания са дадени добросъвестно и честно, без да са неистински или укриващи истината. Съдът следва да възприеме, дали дадено събитие, описано от свидетеля се е случило или даден факт е съществувал, като се съобрази с множество елементи, като последователност, непротиворечивост, логическо изграждане, сетивни и емоционални връзки, волева насоченост и т.н., съдържащи се както в показанията, така и в останалия, събран по делото доказателствен материал. В разглеждания случай свидетелите изложиха пред съда устно факти и обстоятелства, възприети от тях в даден момент от миналото, за които те са запазили спомени в съзнанието си. Съдът, съобразявайки се с изложените по-горе разсъждения намира, че показанията им са достатъчно последователни, ясни и конкретни. Съдът намира, че следва да ги кредитира, независимо от факта, че свидетелят И. също е бил освободен от Министерството на отбраната,

заедно с ищеца, но не е бил възстановен. Показанията и на двамата свидетели не носят елементи на заинтересованост или пристрастност, защото описват ясно, конкретно и последователно психическото състояние на ищеца след уволнението му.

Съдът намира, че вследствие на издадения незаконосъобразен административен акт, М. А. е претърпял неимуществени вреди. Съвсем естествено е, човек, който е загубил работата си неочаквано да преживее страх, несигурност за бъдещето, безпокойство и други негативни психически състояния, които в съчетание с личностните характеристики, като завишена чувствителност и емоционалност могат да предизвикат психически стрес, чувство за унижение, безпомощност, безсилие, малоценност. Тези негативни психически фактори, без съмнение биха се отразили и на физическото здравословно състояние на загубилия работата си служител, предизвиквайки загуба на тегло, безсъние и дори по-сериозни заболявания.

В разглеждания казус може основателно да се приеме, че нивото на преживените от М. А. негативни психологически преживявания, във връзка с уволнението му е било значително завишено с оглед на това, че същият е бил с отлична професионална квалификация, имал е различни научни разработки, свързани пряко с професионалната му сфера и е участвал в множество международни и вътрешни форуми, на които е изнасял лекции. Няма как след уволнението му, участието му в такива мероприятия да продължи, което би предизвикало несигурност, самоизолация, раздразнителност и чувство за неудовлетвореност.

На последно място няма съмнение, видно от представените болнични листове и епикриза непосредствено след уволнението, А. е започнал да страда от световъртеж и бил настаняван в болница, което съвсем логично е било предизвикано от неочакваната загуба на работата му.

Направеният анализ на събраните доказателства, безспорно налага извода, за наличие на причинно-следствена връзка между незаконосъобразния административен акт и претърпените неимуществени вреди, т.е. установена е и четвъртата предпоставка за ангажиране на отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Независимо от факта, че съгласно чл. 52 от ЗЗД, обезщетението за неимуществени вреди се определя по справедливост, настоящият съдебен състав не може да не се съобрази с практиката на ЕСПЧ. По дела, образувани срещу България по идентични оплаквания – претърпени неимуществени вреди, поради незаконосъобразни действия на органи и длъжностни лица, Европейският съд по правата на човека в С. е присъждал различни по размер обезщетения. /*S. H. v. B. app. № 36794/03, D. v. B. app. 27791/09, P. and P. v. B. app. 50027/08 and 50781/09*/.

В разглеждания казус, съдът намира, че следва да вземе предвид и обстоятелството, че установените психически страдания не са настъпили само от незаконосъобразния административен акт, но и от продължителността на времето, през което той е действал. Заповед № РД-26-401 от 29.07.2016 г. на Министъра на отбраната е отменена след около година и седем месеца след издаването ѝ, а това е един сравнително дълъг период на несигурност, през който човек наистина би могъл да изпита

допълнително психическо натоварване и емоционален дискомфорт.

От друга страна съдът намира, че размерът на претенцията за присъждане на обезщетение в размер на 27 366,50 лв. е недоказан.

Съдът не намира за доказано твърдението, че административният акт е бил причина, за прекратяване на научно-преподавателска дейност на ищеца и сериозно забавяне на академичното и творческото развитие. Няма как научната дейност на един човек, да е пряко обвързана със заемането на длъжност като държавен служител. Ако ищецът е бил преподавател в дадено учебно заведение, заради своите знания или научни достижения, прекратяването на служебното правоотношение не може да повлияе на продължаването на лекторската или преподавателската дейности.

По отношения на твърденията за тенденциозно недобронамерено отношение на ръководния състав на Министерството на отбраната към ищеца след възстановяването му на заеманата длъжност, съдът не намира, че такова отношение би могло да бъде в пряка причинно-следствена връзка с отменения акт, доколкото неговото действие е прекратено с отмяната му. В случая би могло да се касае по-скоро за незаконосъобразни действия на определени длъжностни лица, от които са могли да настъпят някакви вреди за ищеца, обезщетяването, на които, в случай на успешно доказване подлежи по общия исков ред.

При съобразяване на вида, интензитета и продължителността на претърпените от Е. Б. неимуществени вреди – психически болки и страдания, установени на основание събраните по делото доказателства и практиката на ЕСПЧ, съдът намира, че обезщетение в размер на 3550 лева се явява обосновано и справедливо.

С оглед на изхода на спора на ищеца и на ответника се дължат разноски съразмерно на уважената и отхвърлена част от иска. Такива не са поискани от ищеца, но са поискани своевременно от ответника, поради което съдът дължи присъждането им, съразмерно на уважената и отхвърлената част от иска.

Водим от горното и на основание чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,**

РЕШИ:

ОСЪЖДА Министерство на отбраната да заплати на М. М. А., от [населено място], с ЕГН [ЕГН] сумата от 3550 (три хиляди петстотин и петдесет) лева, като обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди, настъпили от административен акт – Заповед № РД-26-401 от 29.07.2016 г. на Министъра на отбраната, който впоследствие е бил отменен от съда, като **ОТХВЪРЛЯ** претенцията до пълния ѝ размер от 27 366,50 лв. лева.

ОТХВЪРЛЯ иска на М. М. А., от [населено място], с ЕГН [ЕГН] срещу Министерство на отбраната, за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди пропуснати ползи от неполучено месечно възнаграждение, за 11 и 1/2 месеца в размер на **18 756,50 лв.**

ОСЪЖДА М. М. А., ЕГН 6302103102 да заплати на Столична Дирекция на Вътрешните Работи на основание чл. 24 от Наредба за заплащането на

правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, съразмерно на отхвърлената част от иска, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 7408 по описа за 2021 г. на Административен съд София - град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.